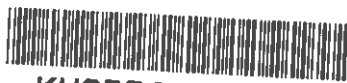

Advokátní kancelář
JUDr. PhDr. Oldřich Choděra

KVOPP0082UHA

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ VEŘEJNÉHO OCHRÁNCE PRÁV
602 00 Brno - Údolní 39.
PODATELNA
PŘEVZAT
DNE: 15.09.2014
POČ. LISTŮ: 4 PŘILOHA: 1

tel: 224 215 350
224 211 604
777 444 368
fax: 224 237 421
dat. schránka: 53whe5x

Jugoslávská 12
Praha 2 - Vinohrady
120 00
dr.chodera@chodera.cz

Veřejná ochránkyně práv
Mgr. Anna Šabatová, PhD.
Údolní 39
602 00 Brno

V Praze dne 4.9.2014

Vážená paní veřejná ochránkyně práv,

obracím se na Vás v zastoupení své klientky paní PhDr. Ivanky Kohoutové PhD., ředitelky Střední zdravotnické školy, Ruská 2200/91, 100 00 Praha 10.

Po prozkoumání veškerých materiálů, týkajících se údajné diskriminace bývalé žákyně této školy paní [REDAKCE] ve věci nošení muslimského šátku, zejména Vaší zprávy o šetření ze dne 2. července 2014, spis. zn. 173/2013/DIS/EN musím konstatovat, že Váš postup je zjevně v rozporu s ust. zákona č. 349/1999 Sb. o veřejném ochránci práv ve znění pozdějších změn a doplňků a závěry, které jste učinila, nemají podle mého názoru oporu v právním řádu České republiky vč. jejího ústavního pořádku.

Především mne velice zarazilo, pokud jste ve svém dopise ze dne 2. července 2014 požádala moji klientku, aby do definitivního ukončení případu (???) nesdělovala výsledky Vašeho šetření mediím či je nevyvěšovala na internetové stránky školy. Takovýto požadavek, byť formulovaný pouze jako žádost je zcela neslučitelný s výkonem funkce veřejného ochránce práv, neboť ve svých důsledcích v podstatě omezuje právo jiné osoby na svobodu projevu a právo na právní ochranu. O to s větším podivem jsem zaznamenal, že zjevně právě z Vaší strany došlo k medializaci celého případu. Předpokládal jsem, že právě veřejný ochránce práv při své činnosti bude postupovat tak, aby byla zachována rovná práva všech občanů, nejen případného stěžovatele.

Bohužel nemohu souhlasit ani se závěry Vaší zprávy, týkající se případu výše uvedené stěžovatelky, tak jak jsou shrnuty na str. 16 Vaší zprávy. Tyto

závěry jsou totiž ve své podstatě rozporuplné, když na jedné straně v části, uvedené pod bodem II. uvádíte, že ustanovení školního řádu, které zakazuje nosit všechny pokrývky hlavy včetně muslimského šátku hidžábu v rámci teoretického vyučování na Střední zdravotnické škole zakládá nepřímou diskriminaci z důvodu náboženského vyznání ve smyslu ust. § 3 odst. 1 antidiskriminačního zákona, přičemž takové opatření nelze odůvodnit požadavkem na dodržování společenského chování, neboť dodržování společenských norem není legitimním cílem ve smyslu čl. 9 odst. 2 Úmluvy a čl. 16 odst. 4 Listiny, avšak v posledním odstavci na téže straně jednoznačně konstatujete, že to byla Střední zdravotnická škola, která nepřímo diskriminovala stěžovatelku, neboť jí na základě neutrálně formulovaného ustanovení školního řádu zakázala nosit muslimský šátek zvaný hidžáb, který je projevem jejího náboženského přesvědčení navenek. Přičemž vedení školy odůvodnilo své jednání požadavkem na společenské chování, které však není legitimním cílem ve smyslu Úmluvy a Listiny.

Střední zdravotnická škola a její představitelé jsou povinni dodržovat zákony a z nich vyplývající předpisy, upravující jejich činnost. Moje klientka jako ředitelka školy je pochopitelně přímo odpovědná za dodržení této povinnosti. Je nepochybné, že z těchto důvodů bylo její povinností publikovat i ustanovení školního řádu o zákazu nosit všechny pokrývky hlavy žáky v souvislosti s činností školy. Je tedy zcela zjevně nesprávný Váš názor, že by moje klientka aplikací platného právního předpisu mohla porušit jakýkoliv zákon, vč. zákona antidiskriminačního. Je pochopitelné, že takovýto závěr, vyplývající z Vaší zprávy se mé klientky přímo dotýká a je způsobilý, zvláště při medializaci celého případu s uvedením jejího jména, ohrozit její pověst i postavení v zaměstnání i v neposlední řadě i její bezpečnost.

Již z tohoto důvodu naše klientka očekává Vaši omluvu za zjevně nesprávný úřední postup.

Nemohu se ztotožnit ani s úvahami, které Vás vedly k závěru, že v daném případě zákaz nošení pokrývky hlavy je v případě stěžovatelky diskriminační. Mám za to, že při řešení dané problematiky jste nepřihlédla ke všem aspektům případu v jeho širších souvislostech a zejména si neuvědomila dosah svého stanoviska pro život naší společnosti. Ve své zprávě konstatujete, že opatření nelze odůvodnit požadavkem na dodržování společenského chování, přičemž je zřejmé, že za společenské chování považujete pouze jakási pravidla společenské etikety. Musím Vás však upozornit, že tento pojem má mnohem širší a hlubší význam pro život naší společnosti, neboť jsou v něm zahrnuty veškeré typy chování členů naší společnosti, ať již jsou upraveny zákony či vyplývají z určitých obyčejů. Ve své zprávě jste řešila jenom otázku nošení muslimského

šátku hidžáb, aniž jste si zřejmě uvědomila, že Vaše úvahy by bylo nutné v případě jejich správnosti aplikovat i na veškeré další obdobné projevy chování členů společnosti v České republice.

V této souvislosti poukazuji zejména na to, že stejným způsobem, jak jste učinila ve své zprávě by bylo možné odůvodnit právo nošení jiných druhů muslimského oblečení, zejména nikábu či dokonce burky a samozřejmě by se na základě Vašich úvah musela obdobně řešit i otázka nošení oblečení u osob, vyznávající i jiná náboženství, např. u osob židovské víry. Pochopitelné ovšem je, že takovýto výklad právních předpisů, jaký jste provedla ve své zprávě by mohl být velmi lehce zneužit, neboť tvrzení o tom, co je a co není projevem náboženského smýšlení by mohlo být v některých případech jen obtížně kontrolovatelné.

Nelze ani přehlédnout, že zahalování a odhalování jsou jen 2 stránky téže mince a při aplikaci Vašeho stanoviska by bylo možné dojít i k závěru o legálnosti naprosto extrémních a společensky zcela nepřijatelných forem ať již oblékání nebo obnažování. Současně by aplikace Vašeho názoru mohla vést např. k odmítání splnění různých povinností včetně pracovních v určité dny (svátky) nebo v určité denní době (ramadán) s odkazem na to, že se jedná o náboženské vyznání.

Domnívám se, že je otázkou i posouzení, zda způsob odívání je vůbec možné považovat za projev náboženského vyznání, neboť oblečení není v žádném případě projev duševní činnosti, náboženských názorů a pod. V této souvislosti mohu poukázat např. na obsah čl. The Burqa – Islamic or Cultural? Chrisa Moora, který dospívá k závěru, že se jedná spíše o otázku kulturní, neboť způsob oblékání rozhodně nevyplývá z Koránu jako takového a není možné proto oděv brát jako náboženský symbol (blíže na www.quran-islam.org/articles/part_3/the_burqa_%28P1357%29.html).

Ve své zprávě poukazujete na to, že postup mé klientky byl diskriminační. Tento závěr je zjevně nesprávný, neboť naopak se stěžovatelkou bylo nepochybně nakládáno stejně jako s ostatními žákyněmi školy a rozhodně se nejednalo o nějakou diskriminaci. Výkon práva na svobodu náboženského vyznání totiž nesmí být v žádném případě v rozporu s platnými právními předpisy. Tak by tomu nepochybně bylo v případě, že by byly žákyně střední školy oprávněny nosit při vyučování muslimské šátky hidžáb.

Ve své podstatě sice na straně jedné dospíváte k závěru, že se jednalo o diskriminaci stěžovatelky, na straně druhé se však ve skutečnosti domáháte diskriminace sama, a to ve formě tzv. pozitivní diskriminace, tj. žádáte, aby se stěžovatelkou bylo zacházeno jinak než s ostatními žákyněmi střední školy.

Z těchto důvodů Vás, vážená paní veřejná ochránkyně práv, důrazně žádám, abyste vyvodila patřičné závěry ze svého zjevně nesprávného úředního postupu a rovněž abyste přehodnotila svoje stanovisko v této záležitosti právě s přihlédnutím k širším souvislostem řešené problematiky, které jste zjevně opomenula.

S pozdravem

JUDr. PhDr. Oldřich Choděra